

Co se stalo s kázáním o pokání?

David Wilkerson January 15, 2007

V New York City můžete navštívit jednu církev za druhou, od majestátních katedrál po malé kongregace a zřídka uslyšíte kázat slovo o pokání. Totéž je pravdou o mnoha církvích hlásajících evangelium napříč Amerikou a po celém světě. Můžete navštívit jeden sbor za druhým, celé město, a nikdy neuslyšíte ani zmínku o pokání.

Samozřejmě že dnes existují církve, které v tomto biblickém učením neslevují a nedělají kompromisy. Ale v obrovském počtu církví usoudili, že pokání je příliš nepřijemné poselství. Opravdu, celé denominace ho zeslabily, odstranily jeho důraz.

V takových církvích můžete slyšet o Boží lásce, o jeho požehnání, o jeho pravidlech, jak zvládnout život, ale ani slovo o zbožném zármutku pro hříšníky. Můžete slyšet poselství, že máme milovat druhé a být dobrým a laskavým člověkem. To všechno je opravdu biblické. Ale neuslyšíte poselství o pokání, jaké kázal Petr o Letnicích. Jeho kázání vedlo tisíce lidí do svobody v Kristu.

Mnoho pastora by dnes bylo z toho, co Petr toho dne kázal, vyděšených. Druhá kapitola Skutků nám poskytuje celkový kontext Petrova mocného poselství: „A když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: Co máme říkat, bratři?“ (Skutky 2:37).

Jak tento verš ukazuje, dříve než může dojít k pravému pokání, musí tu být poznání hříchu. To je záměr zákona, probudit vědomí hříchu. A srdce těchto lidí v Jeruzalémě byla pohnutá, když lidé slyšeli Boží slovo a poznali svůj hřích.

Petr na jejich zoufalé volání odpověděl tím, že jim nařídil: „Řiďte pokání a každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchu a přijmete dar Ducha Svatého“ (2:38). Co to znamená pro pokání? Právě pokání má za následek smutek, výčitky a lítost nad hříchem

Pro pokání znamená zažít takovou zkroutěnost, lítost, aby došlo ke změně způsobu svého života. Jednoduše řečeno, pokání znamená odvrátit se od hříchu a jít opačným směrem.

Pokání není záslužné. Jen obětí Kristovy krve může odpustit. Ale pokání je jediná cesta k poznání pravého uzdravení a radosti. Neexistuje jiná cesta pro vstup do Kristova pokoje a odpočinku, jedině dvěma pokáními. Pavel napsal Korintským o ovoci, které je důsledkem pokání:

„Zármutek, který je podle Boha, přináší pokání vedoucí ke spasení, jehož nelze litovat. Zármutek sváta však přináší smrt. Pohleďte přece, jakou ve vás právě to, že jste se zarmoutili podle Boha, způsobilo snahu, ale i omluvu, rozhořčení, bázeň ...“ (2. Korintským 7:10–11).

Dovolte, abych vám ukázal pozadí Pavlova dopisu Korintským. Odhalil v jejich sboru hříchy incestu, ale nikdo se tím nezabýval. A protože tento hřích přehlíželi, neměli lidé žádné výčitky svědomí.

Tak Pavel napsal církvi ještě silnější poselství. Teď, když se lidé sešli, aby si poslechli jeho dopis četný nahlas ve shromáždění, zasáhlo to jejich srdce, hřyzalo je svědomí. A řekli pokání, plní zbožného zármutku nad tím, že se

nepostavili ?elem k tak nesmírnému h?íchu ve svém st?edu. Toto pokání p?ineslo velikou radost.

Te? je Pavel povzbudil slovy: „Podívejte se, co pro vás zbožný zármutek ud?lal? Vykopal ve vás pe?livost. P?inesl rozho??ení v??i vašemu vlastnímu h?íchu.“ Pokání je jediná cesta, jak m?že p?ijít uzdravení a síla k t?m, kdo jsou chyceni v h?íchu.

Pokání a d?v?ra v Kristovu obnovující krev má za následek úplné odpušt?ní h?íchu, a to znamená milost, odpušt?ní a osvobození od moci h?íchu. Podle Pavla nem?že dojít k žádnému obrácení, žádnému osvobození, žádnému zázraku znovuzrození bez pokání: „Proto ?i?te pokání a obra?te se, aby vaše h?íchy byly smazány a p?išly ?asy osv?žení od Pánovy tvá?e“ (Skutky 3:19).

Takhle Pavel kázal Até?án?m: „B?h ... nyní p?ikazuje lidem, aby všichni všude ?inili pokání“ (17:30). A Ježíš nám ?íká, že p?išel práv? za tímto ú?elem: „Nep?išel jsem volat spravedlivé, ale h?išné k pokání“ (Marek 2:17). Možná nejjasn?ji je to uvedeno v Lukáši: „Tak je to napsáno a tak musel Kristus trp?t a t?etího dne vstát z mrtvých a v jeho jménu musí být kázáno pokání a odpušt?ní h?ích? všem národ?m po?ínaje od Jeruzaléma“ (Lukáš 24:46–47). Pokání bylo poselství, které nám bylo p?ikázáno kázat, když jsme p?ed dvaceti lety za?ínali s církví v New York City

V prvotních dnech Times Square Church instruoval Duch svatý náš pastora?ní tým, abychom kázali pokání. Zapálil naše srdce pravdou, že tam, kde se rozhojnil h?ích, tam se ještě více rozhojnila Boží milost.

M?li jsme naši církev zasadit do srdce Broadwaye, blízko 42. ulice s jejími bary se striptýzem, pornokiny, pornoshopy, drogovými dealery, prostitutkami a militantními homosexuály. Tak jsme za?ali konat shromážd?ní v Nederlander Theater na 41. ulici. V té dob? se tomuto bloku ?íkalo „Junkie Alley“ (narkomanská alej), protože narkomani š?upali a píchali si drogy p?ímo p?ed tímto divadlem. Byl to obrázek pekla na zemi.

Duch nás varoval, že, protože jsme vstupovali do satanova teritoria, musíme zaujmout postoj proti nadvlád? h?íchu. Stru?n? ?e?eno, šli jsme do vále?né zóny, abychom zachránili ty, kdo byli ?áblovními zajatci. Tak jsme se museli p?ipravit na to, že na nás a na ty, o které jsme usilovali, p?ijdou jeho mocnosti se všemi zbran?mi pekla.

V?d?li jsme p?edem, že nebudeme schopni tyto zajatce získat zp?t tím, že je v jejich h?íchu budeme uklid?ovat. Abychom jim p?inesli realitu Kristovy milosti, museli jsme konfrontovat jejich h?ích, tak aby byli usv?d?eni a p?ipraveni se svého h?íchu vzdát. Byla to jediná cesta, jak vést válku na silném duchovním bojišti.

A tak jsme kázali pokání. Každému, kdo prošel našimi dve?mi, jsme ?ekli, že nikdo nem?že tvrdit, že Ježíš je Pán, jestliže se jeho život nezm?nil. Toto poselství jsme kázali všem, kdo p?išli na naše shromážd?ní, bez ohledu na jejich spole?enské postavení. Herci z Broadway a drogoví deale?i, manažé?i z Wall Street a transvestité. Nikdo nemohl ?íci, že milují Ježíše, jestliže jejich životy nenesli ovoce pokání.

Po konfrontaci h?íchu skrze kázání o pokání, za?ínala propukat radost. Lidé byli osvobozováni ze svého h?íchu a opoušt?li staré zvyky a smyslný zp?sob života. Muži a ženy od vysokých ú?edník? po narkomanskou alej byli prom??ováni Kristovou o?iš?ující krví a moc Jeho Ducha lámala každé otroctví.

O dvacet let pozd?ji pokračuje ta samá radost v Times Square Church. A my stále p?inášíme poselství první církve, kázané o Letnicích v Jeruzalém?: pokání a odpušt?ní h?ích?. Líbivé evangelium je sm?sice všeho možného o Boží lásce

Velké množství lidí se dnes hrne na shromážd?ní, kde jim milý, p?íjemný pastor ?íká: „Všechno, co musíš ud?lat, je v?ít, a budeš znovuzrozený.“ Toto u?ení je postavené na pasáži ze Skutk? 16, kde se nespasený žalá?ník ptal apoštol?, co má ud?lat, aby byl spasen. Pavlova odpově? zn?la: „V?? v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i tv?j d?m“ (Skutky 16:31).

Pasto?i, kte?í kladou d?raz na toto u?ení, zapomínají, že když se žalá?ník na apoštoly obrátil, byl tak usv?d?en, že „vb?hl dovnit? a rozechv?n padl p?ed Pavlem a Sílou“ (16:29). Tento muž byl tak rozrušený, že pomýšlel dokonce na sebevraždu. Byl si v?dom svého h?íchu a Boží báze? ho vedla k pokání.

Pravdou je, že lidský soucit sám o sob? nem?že obrátit duši žádného ?lov?ka. Dotýká se jen t?la, není schopen dotknout se hlubin lidské duše. Tohle je d?ležitá pravda, kterou jsme se nau?ili v za?ácích Times Square Church. A je to pravda, která je pravým jádrem evangelia. ?íká, že biblické výtky proti h?íchu – poselství, které varuje

hříšníka, aby utíkal ke Kříži nebo zahyne – je nejvšším poselstvím lásky, které lze člověku nabídnout.

Dnes je pod názvem naší církve na markýze divadla nápis „Církev, kterou buduje láska“ (The Church That Love Is Building.) Pro nás to není užívaná sentimentální myšlenka. Přesněji řečeno, je to poselství, které jasně říká: „Jsme tu, abychom za vás bojovali proti celému peklu. Dáme vám holou pravdu, pokud budete chtít nový život.“ Pastoři, kteří se kdysi vyhnuli poselství o pokání, jsou usvědčováni, aby je znovu kázali

Pastor jedné megacírkve nedávno padl pod usvědčením kvůli svému lehkovážnému, pohodlnému poselství. Celé týdny bojoval s myšlenkami: „Nejsem pravý pastýř. Nedávám lidem to, co potřebují, aby rostli a dospěli v Kristu.“

Tak změnil své kázání: začal kázat pokání. V té době se jeho sbor počítal na tisíce. Potom, jakmile začal kázat pokání, měl méně než dvěstě lidí. Ale on je spokojený a požehnaný, protože teď vidí, že jeho lidé rostou v Kristu.

Musím se ptát: Je tohle důvod, proč tolik pastorů nikdy nekáže pokání? Obávají se, že ztratí lidi? Bojí se, že nebudou schopni splatit hypotéku? Jsou si vědomi toho, že potřebují, aby lidé dali víc na rostoucí výdaje církve? Jsem přesvědčen, že kombinace těchto věcí přiměla dobré muže, aby kázali nějaké poselství.

Občas bych rád věděl, jaké by to bylo pro lidi v líbivých církvích, kdyby od svého kazatele slyšeli kázání o pokání. Představuji si množství lidí, kteří si přešli poslechnout jeho úplně poslední kázání. Ale v zákulisí je tento muž v pevném sevření Ducha svatého, který k němu mluví s mocným usvědčením:

„Den Pánů je blízko. Na zdi je rukou psaný nápis a Bůh bude brzy soudit národy. Všemi věcmi bude otřeseno a lidská srdce budou selhávat pro strach.“

„Nevstupuj dnes na jeviště a neutěšuj lidi v jejich hříších. Mnozí jsou nemocní na duši a slepí, jsou jako zbloudilé ovce. Jsou zmatení, mají bolestné problémy v rodině, mají závislosti, jsou v otroctvích, kterými je mučí nepřítel.“

„Jestli je nebudeš varovat, budeš mít na svých rukou jejich krev. Prorok Ezechiel varoval, že pokud nebudeš troubit na polnici, abys varoval hříšné, oni zemřou ve svých nepravostech a Pán bude vyhledávat jejich krev z tvé ruky.“

„Teď jdi a napomej lidi, aby učinili pokání a odvrátili se od svých zlých cest. Nikdy už nepotlačuj moje usvědčení, neboť vede k životu. Potom je upokoj a povzbuď.“

Jestliže tento kazatel uposlechne, bude okamžitě svdkem dvou věcí: hromadného odchodu spousty lidí ke dveřím a zlomku lidí, kteří zstanou v ohromení sedět na svých místech. Po několika minutách uvidí kazatel slzy a uslyší slabý pláč. Nakonec se z prostředka těch, kdo zůstali, ozve hlas, který se zeptá: „Co teď máme dělat?“

Tohle se již začíná dít. Významný kazatel prosperity v Evropě se nedávno postavil před velký zástup a řekl: „Nastal čas vyznávání, pláče, čas dát si věci s Pánem do pořádku.“ Jeden muž přítel tam byl a referoval, že výsledek byl ohromující. Mojí modlitbou je, aby se totéž dělo ve všech našich církvích, tady v Americe i po celém světě.

Musím připustit, že jsem občas opouštěl kazatelnu ve veliké bolesti nad tím, jak tvrdé poselství jsem musel kázat. Tehdy se často sám sebe ptám: „Pane, zdálo se to být tak tvrdé. Slyšel jsem teď dobře? Ukaž mi, prosím, jestli jsem se mýlil, když jsem kázal právě tohle.“ Jednou, když jsem prožíval hlubokou bolest nad poselstvím, mi zatelefonovalo jedno z mých dětí a řeklo: „Tati, díky že jsi kázal toto poselství. Pán ke mně skrze něj jasně promluvil. Dovedlo mě to k rozhodnému okamžiku s Ním, krizi, které jsem musel čelit.“ Mnozí, kdo učinili pokání – důvěřují v Krista a je jim odpuštěno – si stále drží přetrvávající strach a nevěru

Jsem přesvědčen o tom, že církve, které odmítly Boží poselství o pokání, Boha zarmoutily. Opravdu věříme, že Duch svatý v takových církvích nepřebývá.

Ale existuje něco jiného, o čem věříme, že zarmocuje Boží srdce ještě víc než zanedbávání kázání o pokání. A to je, když ti, kdo vyznali Krista a bylo jim odpuštěno, žijí dál ve strachu a nevěře.

Mluvíme o těch, kdo poznali usvědčení ze svého hříchu. Poznali, co to je být zarmoucený svým přestoupením a svědčili, že jim bylo odpuštěno. Ale nevstoupili ještě do odpočinku a radosti, která přichází z odpuštění skrze pokání.

Víš, pokání vede k odpuštění – a odpuštění musí vést k pokoji a radosti. Tito lidé však takový pokoj nemají. Naopak, žijí v neustálém strachu, že jejich životy Boha netěší. Neustále se modlí, aby obnovili své spasení, nebo možná usilují o to, aby byli znovu a znovu pokřtěni. Jednoduše řečeno, nikdy nevstoupili do plného poznání moci odpuštění.

Vpravdě žijí pod Starou smlouvou. A jsou deptáni zákonem, který je udržuje v trápení výtkami svědomí. Jak říká Izaiáš, jsou „souzeni, vichřicí zmítáni, potřešeni zbavení“ (Izaiáš 54:11).

Břemeno hříchu – vzpomínky a pronásledování minulými hříchy – nesmí být přeneseno za Kříž.

Veškeré truchlení nad minulými hříchy, dobrovolně přijaté pokorení, musí být vrženo do očišťující fontány Kristovy krve. Nakonec přijde čas, kdy všichni, kdo následují Ježíše, Ho musí slyšet, jak říká: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtížkání, a já vám dám odpočinout“ (Matouš 11:28).

Pán volá na všechny, kdo vyznali své hříchy, činili pokání a uvěřili, ale nedokážou se radovat, protože si stále nesou břemeno viny a odsouzení – všechny ty volá, aby přišli k Nmu a odevzdali mu své těžké břemeno, a On jim dá radost srdce.

Když to uděláme, Duch svatý přichází, aby nám stál po boku. Ježíš nazval Ducha „Utěšitelem,“ jménem, které znamená „ten, kdo přichází a stojí při nás.“ Stručně řečeno, od této chvíle nadále již nejdeme sami, ve svém vlastním úsilí, ale ve spolupráci s Duchem svatým.

To všechno kvůli Nové smlouvě, kterou Bůh učinil s věřícími v těchto posledních dnech. Podle epistoly Židům vstoupila v platnost v tu chvíli, kdy Ježíš naposled vydechl: „Platná je přece jen závazná věc, kdo zemřel: dokud ten, kdo ji ustanovil, žije, nemá vůbec žádnou moc“ (Židům 9:17).

Co je tím darem důdictví, které nám Ježíš svou závazností zanechal? Je to tento slib: „Neboť se slituji nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy ani na jejich nezákonné činy si již nikdy nevzpomenu“ (8:12).

Ale touto Novou smlouvou jsme dostali víc než odpuštění. Bůh nám dává další slovo osvobození, když říká, že on „ve vás přebývá to, co je v jeho očiích příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků“ (13:21). Jsi pod strašným útokem, je tvoje mysl ztrápená?

Velký počet křesťanů, včetně některých pastorů, mi řekl, že je neustále pronásledují minulé hříchy. Říkají: „Bratře Davidem kdybys jen věděl, co jsem kdysi dělal, jak jsem hřešil proti takovému světlu, pochopil bys, proč jsem tak na dně. Moje hříchy stále visí nad mou hlavou, a já stále bojuji s pocitem viny kvůli nim. Věřím, že mi Pán odpustil, že jeho krev je dostatečná, aby přikryla moji nepravost. Ale nemám pokoj, který přichází z tohoto poznání.“

Jini mi říkají: „Věřím, že je mi odpuštěno, ale moje mysl je neustále bombardována pekelnými myšlenkami. Děje se to kdykoliv, i v církvi, a já se pak cítím tak nečistý. Ztrpčuje mi život uvěřit, že jsem v Božích očích čistý.“

Tito věřící zapomínají, že Satan pokoušel i Ježíše strašnými, podlými myšlenkami během jeho zkoušky na poušti. Dnes Satana posílá malé lištičky do vašeho života, aby ve vás vyprovokoval myšlenky, že jste bez naděje, že se na vás Bůh zlobí. Vstřikuje vám do mysli myšlenky s úmyslem zničit vaši víru v moci Kristovy krve nad vámi,

Drahý svatý, nemáš naslouchat těmto duševním vpádům. Máš je přerušit voláním: „Duchu svatý, vím, že jsi při mně. Pomoz mi.“

Musíš přijmout, že všichni, kdo zvedli kříž a bojují dobrý boj víry, jsou v neustálé bitvě. My všichni budeme zelit zlým myšlenkám – myšlenkám, které přicházejí kvůli naší minulosti nebo kvůli pocitu odmítnutí nebo prostě proto, že žijeme v hříšné, smyslné době. Ale když použijeme krev Ježíše na tyto kořeny pochybnosti, dosáhne to ke každé buňce naší bytosti, včetně našich myslí, a důkladně nás očistí. A to přináší svobodu a pravou radost. Bojuješ proti neodbytnému hříchu, pevnosti Satana?

Rozhodl ses, že není žádná naděje, že bys byl někdy svobodný? Vybízím tě, abys uvažoval o těchto čtyřech věcech:

1. Ujistí se, že v??íš, že t? Pán stále miluje. Stále jsi pod jeho milostí a milosrdenstvím, a jeho korouhev nad tebou je láska.
2. ??í pokání, žádej Pána, aby v tob? vzbudil zbožný zármutek
3. P?ijmi Boží lásku a odpo?ívej v jeho zaslíbení, že ti odpustí.
4. V?? novozákonnímu slovu pro tebe: „Budu k tob? milosrdný a odpustím ti všechny tvoje h?íchy. A já v tob? zp?sobím to, co je v mých o?ích p?íjemné“

Nejsi sám ve svém boji. On ti poslal Ducha svatého, který ví, jak jednat s nep?ítelem a vysvobodí t? z každého otroctví. On je ten tichý, jemný hlas, který t? povede a posílí ve všech tvých bitvách.

Modli se se mnou: „Duchu svatý, chci r?st v nesení duchovního ovoce. Chci se zbavit všeho pokrytectví a p?eji si laskavost, mírnost, trp?livost a lásku. Víím, že m? stále miluješ, navzdory mému nedostatku t?chto v?cí. Tak st?j p?i mn? a pomoz mi. Amen.“

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1277/>